

Παρέμβαση

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ | ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2010 | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 12 | WWW.EPDA.GR

«Απελευθέρωση» του επαγγέλματος και εξουδετέρωση των δικηγόρων

Η επίθεση που δέχονται τα δικαιώματα και οι κατακτήσεις των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων από την κυβέρνηση, την Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ. δεν αφήνουν ανεπηρέαστους τους δικηγόρους. Κυρίως δε πλήττουν τα πιο αδύναμα τμήματα της δικηγορίας, τους έμμισθους συνεργάτες και ασκούμενους, τους αυτοαπασχολούμενους, αλλά και τους υπαλληλοποιημένους έμμισθους δικηγόρους τραπεζών και εταιρειών. Τα μέτρα που λαμβάνονται με την άγρια μείωση των εισοδημάτων σε δημόσιο, αλλά και ιδιωτικό τομέα (ήδη οι περικοπές μισθών αγγίζουν το 20% του συνολικού μισθού ενώ ο πληθωρισμός –λόγω και των φοροεισπρακτικών μέτρων- τρέχει με 5%), η ανατροπή του συστήματος κοινωνικής ασφάλισης και η κατακρήμνιση των συντάξεων, η απελευθέρωση των απολύσεων, η μείωση της αποζημίωσης, η κατάργηση των συλλογικών εργατικών δικαιωμάτων, επιχειρούν να διατηρήσουν υψηλή κερδοφορία για το κεφάλαιο –κυρίως για τις τράπεζες– μέσα στην κρίση, επιχειρούν να εξασφαλίσουν την αποπληρωμή των δανείων στους δανειστές του Δημοσίου (κυρίως στις τράπεζες ελληνικές και ξένες), πλην όμως οδηγούν την οικονομία σε βαθιά ύφεση με ανοικτό το χρόνο της πτώχευσης.

Δεν πρέπει να υπάρχουν δικηγόροι (εκτός ίσως από όσους συνεργάζονται με μεγάλες εταιρείες) που δεν νιώθουν άμεσα τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής με τη μείωση της πελατείας, αλλά και την αύξηση του κόστους ζωής. Άλλωστε, ήδη η πλήρης απαξίωση του μηχανισμού απονομής δικαιοσύνης με τις τεράστιες ελλείψεις και καθυστερήσεις στην έκδοση αποφάσεων, αλλά και την αύξηση

του κόστους πρόσβασης είχε δείξει το ταξικό της πρόσωπο και πριν το ανοικτό ξέσπασμα της κρίσης, αφού περιόριζε τη δυνατότητα των οικονομικά αδύναμων να προσφύγουν σε αυτή (εκτός ίσως από τη θέση του κατηγορουμένου).

Η ολοένα και πιο άθλια κατάσταση των δικαστηρίων θυμίζει τη γενικότερη στάση του Κράτους απέναντι σε όποιον δημόσιο φορέα επιθυμεί να ξεπουλήσει: οικονομικός στραγγαλισμός, απαξίωση στην κοινή γνώμη, ιδιωτικοποίηση. Ήδη, με τις ρυθμίσεις για τη διαμεσολάβηση, ένα μέρος της απονομής δικαιοσύνης ιδιωτικοποιείται. Ιδιωτικοποίηση της δικαιοσύνης σημαίνει ακόμα πιο ταξική δικαιοσύνη. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι κέντρο διαμεσολάβησης έτρεξε να φτιάξει (προτού καν ψηφισθεί ο νόμος) ο Σύνδεσμος Ανωνύμων Εταιρειών και ΕΠΕ.

Η επιβολή ΦΠΑ που εκτίναξε το κόστος πρόσβασης κατά 23% από 1ης Ιουλίου 2010 καθιστά απαγορευτική την σχέση δικηγόρου-εντολέα, με αποτέλεσμα τις απολύσεις σε δικηγορικά γραφεία, την ανεργία, την έξοδο από το επάγγελμα. Τα πιο αδύναμα στρώματα, όπως οι έμμισθοι δικηγόροι που δεν μπορούν να διατηρήσουν δικό τους γραφείο, αναγκάζονται να αποδεχθούν μειώσεις στις ήδη χαμηλές-έως πενιχρές- απολαβές τους, ενώ λόγω της έλλειψης νομοθετικής κατοχύρωσης, δεν λαμβάνουν στις περισσότερες των περιπτώσεων αποζημίωση απόλυσης.

Η «απελευθέρωση του επαγγέλματος» που πρακτικά σημαίνει κατάργηση της ελάχιστης αμοιβής, αλλά και των γεωγραφικών περιορισμών, όχι απλώς θα επιβάλλει την υπαλληλοποίηση των δικηγόρων της επαρχίας (και θα την εντείνει

στις μεγάλες πόλεις) προς όφελος των μεγάλων δικηγορικών εταιρειών, αλλά θα έχει συνέπειες για όλους, αφού χάρη στο σύστημα της ελάχιστης αμοιβής εξασφαλιζονταν κάποιες ελάχιστες εγγυήσεις άσκησης της δικηγορίας, αλλά και η ύπαρξη συστήματος κοινωνικής ασφάλισης για τους δικηγόρους. Γιατί η ελάχιστη αμοιβή που τίθεται υπό απειλή δεν είναι μόνο οι προεισπράξεις στα δικαστήρια, αλλά και οι παραστάσεις στα συμβόλαια και οι ελάχιστες αμοιβές που καθιερώνει ο κώδικας και ειδικοί νόμοι (προσδιορισμός αμοιβής με βάση το αντικείμενο της αγωγής, απαλλοτριώσεις κλπ). Από κει που ζητούσαμε την κατάργηση της μεταλλικής δραχμής θα φτάσουμε να την αποζητούμε!!

Όσο για το ασφαλιστικό, η προτεινόμενη ρύθμιση ανατρέπει τις κατακτήσεις στην κοινωνική ασφάλιση για όλους, ιδίως δε για τους δικηγόρους μεταξύ 40 έως 50 ετών. Το ασφαλιστικό σύστημα μετατρέπεται από σύστημα αλληλεγγύης μεταξύ γενεών σε ανταποδοτικό. Πλην όμως και αυτή η ανταποδοτική σχέση μεταξύ εισφορές και σύνταξης καθίσταται ανεκδοτολογική: α) με την μείωση των ποσοστών αναπλήρωσης οι συντάξεις για τους ασφαλισμένους πριν την 1-1-93 κυριολεκτικά κατακρημνίζονται από τα 1.500 περίπου ευρώ σήμερα για πλήρη σύνταξη στα 800!!! β) με την κατάργηση των ελαχίστων αμοιβών υπάρχει ο κίνδυνος να εκτιναχθούν στα ύψη οι εισφορές των ασφαλισμένων, γ) ούτε η ελάχιστη σύνταξη των 360 ευρώ εξασφαλίζεται για τους δικηγόρους, αφού εξαιρούνται από τη χορήγηση κρατικής σύνταξης, η δε βασική σύνταξη θα τους καταβάλλεται «εξ ιδίων πόρων» -με άλλα λόγια αν έχει το

Ταμείο, το οποίο προορίζεται να ενοποιηθεί με τον χρεωκοπημένο ΟΑΕΕ, δ) καταργείται επί της ουσίας η δυνατότητα συνταξιοδότησης πριν τη συμπλήρωση 40 ετών δικηγορίας, ενώ ε) η διαχείριση των αποθεματικών ανατίθεται στην Τράπεζα της Ελλάδος με ό,τι αυτό συνεπάγεται για τη ληστική τους εκμετάλλευση υπέρ του κεφαλαίου, όπως τα τελευταία εξήντα χρόνια.

Το μέλλον του νέου δικηγόρου θα

είναι ακόμα περισσότερο και από σήμερα ένα μέλλον αβεβαιότητας και απαξίωσης: το πτυχίο του απαξιώνεται με την εισαγωγή στο επάγγελμα αποφοίτων ιδιωτικών κολλεγίων, η καθημερινότητά του εντατικοποιείται για μισθούς πείνας που θα συμπιέζει ακόμα περισσότερο η κρίση και η ανεργία, η δυνατότητά του να δρα ως υπερασπιστής δικαιωμάτων και όχι ως

Συνέχεια στη σελίδα 3

Στο μονόδρομο του μνημονίου ν' αντιτάξουμε το μονόδρομο της ανατροπής

Βιώνουμε μία ιστορική επίθεση των δυνάμεων του κεφαλαίου απέναντι στους εργαζόμενους. Καθώς η κρίση βαθιάνει, εντείνεται ολοένα η συστηματική από πλευράς κυβέρνησης προσπάθεια βίαιης μεταφοράς των βαρών της στις πλάτες των εργαζομένων. Το μνημόνιο αποτέλεσε το όχημα προκειμένου να αποκορυφωθεί η νεοφιλελεύθερη πολιτική που ακολουθείται εδώ και δεκαετίες.

Και όσο κι αν είναι βέβαιο ότι αυτή η πολιτική βαθιάνει ακόμη περισσότερο την κρίση, το κεφάλαιο αδυνατεί να βρει σήμερα άλλη διέξοδο καθώς μπροστά του δε βλέπει τίποτε άλλο από συνε-

χείς αναθεωρήσεις του μνημονίου με ακόμη σκληρότερα μέτρα. Γνωρίζει καλά ότι προϋπόθεση για την έξοδο από την κρίση είναι η ριζική ανατροπή του συσχετισμού δύναμης σε βάρος των εργαζομένων.

Η πολιτική αυτή εξαπλώνεται πανευρωπαϊκά ενώ σιγά-σιγά, όλο και περισσότερες χώρες με «αδύναμες» οικονομίες εισέρχονται στο μηχανισμό στήριξης, με πιο πρόσφατο παράδειγμα αυτό της Ιρλανδίας. Μία πολιτική όχι χωρίς αντιφάσεις για το κεφάλαιο δεδομένου ότι προκαλεί διάρρηξη των όποιων συμμαχιών της αστικής τάξης με μικροαστικά στρώματα που βλέπουν το κοινωνικό

τους μερίδιο να συρρικνώνεται· ταυτόχρονα οδηγεί σε σημαντικές κοινωνικές αντιστάσεις, ακόμα και σε χώρες όπως η Αγγλία, καθώς τα επιχειρήματα που προβάλλονται από τις ευρωπαϊκές κυβερνήσεις σχετικά με την αναγκαιότητα των μέτρων για το ξεπέρασμα της κρίσης καταρρέουν σε χάρτινος πύργος. Είναι κάτι παραπάνω από προφανές για τις πλατιές λαϊκές μάζες ότι οι θυσίες στις οποίες εξαναγκάζονται δεν έχουν κανένα αντίκρισμα.

Έτσι στη Γαλλία εκατομμύρια απήργησαν για την επιδείνωση των όρων κοινωνικής ασφάλισης, ενώ στην Ιρλανδία το πολιτικό σκηνικό κλυδωνίζεται υπό το

βάρος της προσφυγής στο μηχανισμό στήριξης. Η μόνη ορατή πολιτική αντιμετώπισης των λαϊκών αντιστάσεων από πλευράς κεφαλαίου δεν είναι οι επιμέρους παραχωρήσεις (ακόμα περισσότερο δεν είναι τα κοινωνικά συμβόλαια), αλλά η έντονη πειθάρχηση και καταστολή, η οποία επιχειρείται με κάθε δυνατό τρόπο και μέσο.

Στο κλίμα αυτό, η Ε.Ε. έρχεται αντιμέτωπη σε τέτοιο βαθμό με τις αντιφάσεις της κρίσης που τίθεται σε κίνδυνο το μεγαλύτερο εργαλείο της, η νομισματική ένωση. Το ευρώ ως σκληρό νόμισμα αποτέλεσε μια σημαντική πολιτική αναδιάρθρωσης κεφαλαίων και σύμπτυξης κοι-

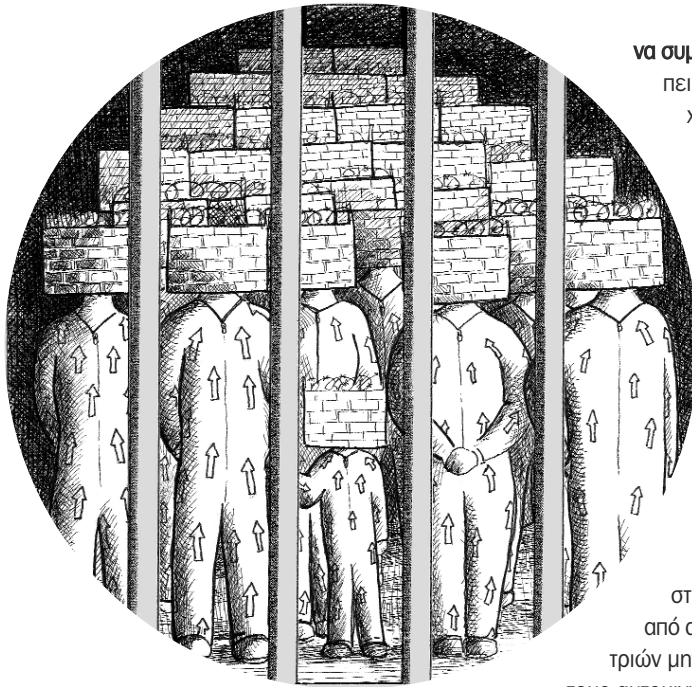
νωνικών συμμαχιών. Σήμερα, που οι κοινωνικές αυτές συμμαχίες κλυδωνίζονται τυχόν κατάρρευση της ΟΝΕ θα αποτελέσει ένα συντριπτικό πλήγμα στο τρόπο συγκρότησης του συνασπισμού εξουσίας.

Ακολουθώντας στην Ελλάδα, η κυβέρνηση συμπληρώνοντας ένα χρόνο στην εξουσία, υλοποιώντας την πολιτική του κεφαλαίου και των ΕΕ – ΔΝΤ, επιταχύνει με τη συναίνεση της Ν.Δ. και του ΛΑΟΣ, την κατάργηση κοινωνικών κατακτήσεων για μεγάλες κοινωνικές κατηγορίες προωθώντας αναδιρθρωτικές τομές σε όλα τα επίπεδα. Οι περικοπές μισθών και επι-

Συνέχεια στη σελίδα 6

ΠΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗ ΧΟΥΝΤΑ.....

Με τις πρόσφατες νομοθετικές της πρωτοβουλίες η Κυβέρνηση διαμορφώνει την ύπαρξη μόνιμων θεσμικών εμποδίων στην άσκηση των συνδικαλιστικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων και σταθεροποιεί όρια συνταγματικής και κοινοβουλευτικής εκτροπής περιορίζοντας και καταργώντας συνταγματικά δικαιώματα και ελευθερίες. Ειδικότερα:

στα ληκούς και δικαστικούς μηχανισμούς από τα προσχήματα.

β) Ακόμη και **πλημμελήματα χαρακτηρίζονται τρομοκρατικές πράξεις** και υπάγονται στις ίδιες ρυθμίσεις π.χ διακεκριμένη φθορά ξένης ιδιοκτησίας κλπ.

γ) **Ενισχύεται** ακόμη περισσότερο η **ανωνυμία μαρτύρων** κατηγορίας σε δίκες τρομοκρατίας αφού καταργείται η υποχρέωση του δικαστηρίου να γνωστοποιεί τουλάχιστον στον κατηγορούμενο και τους παράγοντες της δίκης τα στοιχεία του ανώνυμου μάρτυρα και δίνεται η δυνατότητα στο δικαστήριο να μην προβαίνει ούτε σε αυτή τη δημοσιοποίηση έτσι ώστε κάποιος να καταδικάζεται χωρίς αν ξέρει από ποιού τη μαρτυρία ενοχοποιήθηκε.

δ) Θεσπίζεται ποινή κάθειρξης μέχρι δέκα ετών σε όποιον παρέχει ουσιαστικές πληροφορίες για την υποβολή οργανώσεων ή για τη διάπραξη κακοουρημάτων καθώς επίσης και ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 2 ετών για όποιον απειλεί σοβαρά την τέλεση τρομοκρατικών αδικημάτων ποινές που και οι δύο μπορούν να χρησιμοποιηθούν σε βάρος αυτών που εξαγγέλλουν κινητοποιήσεις ή διευκολύνουν τους διαδηλωτές στην καταδίωξή τους από την αστυνομία κλπ.

ΕΠΙΤΑΞΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΚΑΙ ΓΙΑ ΠΑΝΤΑ

Με την επίταξη οχημάτων και υπηρεσιών που αποφασίστηκε τον Ιούλιο 2010 ως μέσο αντιμετώπισης της απεργίας των αυτοκινητιστών, διευρύνθηκε και διαστρεβλώθηκε η έννοια του όρου, που από τη φύση του προορίζεται για να αντιμετωπίζει κάποια **έκτακτη ανάγκη** και να υπηρετεί **δημόσιο σκοπό**, τον οποίο φυσικά το κράτος διαχειρίζεται.

Ενώ στη συγκεκριμένη περίπτωση χρησίμευσε απροκάλυπτα και μόνο ως **μόνιμο μέτρο προληπτικής και κατασταλτικής αντιμετώπισης** απεργιακών κινητοποιήσεων, ως μέσο αποκατάστασης της λειτουργίας της αγοράς. Είναι χαρακτηριστικό ότι η επίταξη έχει διαρκέσει μέχρι τώρα δύο μήνες ακόμη και όταν οι αυτοκινητιστές είχαν πάψει να βρίσκονται σε απεργία.

Στο δρόμο της επιστράτευσης των ναυτεργατών από την κυβέρνηση Καραμανλή το καλοκαίρι 2006, που είχε διαρκέσει επίσης οκτώ μήνες.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΑΠΕΡΓΟΙ ΣΤΟ ΚΕΛΙ

Με την τροπολογία που ψηφίστηκε μόλις προχθές θεσπίζεται **ελάχιστο όριο** ποινής φυλάκισης **3 χρόνια σε όποιον αρνείται**

να συμμορφωθεί ή παραλείπει να εκτελέσει τις υποχρεώσεις που απορρέουν από την επίταξη.

Η διάταξη αυτή της οποίας το ελάχιστο όριο είναι επίτηδες τόσο ψηλό έτσι ώστε να μην επιτρέπεται ούτε εξαγορά ούτε αναστολή αλλά να πηγαίνει κατευθείαν ο παραβάτης στη φυλακή (τη στιγμή που το ελάχιστο για ανθρωποκτονία από αμέλεια είναι φυλάκιση τριών μηνών) δεν αφορά μόνο τους αυτοκινητιστές αλλά αποτελεί προίκα για ολόκληρη την κοινωνία ιδίως μάλιστα όσο η επίταξη αποφασίζεται (ούτε καν από τη Βουλή) και διατηρείται σε τέτοια έκταση.

Με τη χρήση της διάταξης αυτής και με την κατάχρηση της επίταξης η κυβέρ-

νηση θα μπορεί να αντιμετωπίζει κάθε κλάδο απεργών, εργαζομένων και επαγγελματιών, υποχρεώνοντας τον να εργαστεί χρησιμοποιώντας την επίταξη και απειλώντας με φυλάκιση όσους αρνούνται να συμμορφωθούν.

Όταν όμως η άρνηση αυτή γίνεται κατ' εξακολούθηση ή με παρακώλυση συγκοινωνιών ή «μη εκτέλεση έργου κατά τον συνήθη τρόπο λειτουργίας της οικονομίας» κ.α., τότε τιμωρείται με ποινή κάθειρξης δηλαδή από 5 χρόνια και πάνω.

Οι διατάξεις αυτές τα προηγούμενα χρόνια θα ήταν αδιανόητο να θεσπιστούν ακόμη και υπό καθεστώς χούντας....

Μάλιστα ο υπουργός «Δικαιοσύνης» Χ. Καστανίδης, πολιτικός τόσο αξιόπιστος, που είχε δημόσια εξαγγείλει πομπωδώς την κατάργηση του κουκουλονόμου μόλις ανέλαβε, και σήμερα ψηφίζει στα μωλωχτά τρομονόμους, δήλωσε ξεκάθαρα ότι το νομικό πλαίσιο της χούντας ήταν δυσκίνητο σε σχέση με το δικό του. Βγάλτε συμπεράσματα!

Έτσι λοιπόν η Κυβέρνηση ρητά εκδίδει την **περιφρόνηση της προς το κύρος και την ισχύ των συνταγματικών**

θεσμών και διατάξεων και εγκαθιδρύει την επικίνδυνη πρακτική της μόνιμης εφαρμογής μέτρων με τα οποία αναστέλλονται μερικά ή ολικά συνταγματικά στοιχειώδη ατομικά και συλλογικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Την προηγούμενη δεκαετία ήταν σχετικά ευπρόσωπη η δικαιολογία ότι η συνεχής διεύρυνση καταργήσεων και περιορισμών συνταγματικών και οικονομικών δικαιωμάτων γινόταν στο βωμό του κυνηγιού της τρομοκρατίας. Σήμερα η συγκυρία έχει αλλάξει. Δεν τολμούν καν να μιλήσουν για τρομοκράτες. Ευθέως ποινικοποιούν τις κινηματικές συμπεριφορές, απαγορεύουν τις απεργίες, βάζουν στο γύφο δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες και οργανώνουν την καταστολή της κοινωνίας από τη ρίζα, διαμορφώνοντας αντίστοιχα τις κοινωνικές συνειδήσεις.

Περίεργως έχουν συμμάχους μέχρι σήμερα, εκτός φυσικά της Ν.Δ. και του ΛΑ.Ο.Σ. και την εγκληματικά συνένοχη σιωπή των συνδικάτων, των δικηγορικών συλλόγων και του προοδευτικού (;) νομικού κόσμου.

Η ΣΥΝΟΔΟΣ ΤΗΣ ΕΚΤΕΛΕΣΤΙΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΤΗΣ ELDH ΣΤΗ ΣΟΦΙΑ

Η Ευρωπαϊκή Ένωση Νομικών για τη Δημοκρατία και τα Ανθρώπινα Δικαιώματα (ELDH) συσπειρώνει αριστερές και ριζοσπαστικές οργανώσεις νομικών από διάφορες χώρες της Ευρώπης. Από την Ελλάδα συμμετέχει η Εναλλακτική Παρέμβαση. Στις 14 και 15 Νοέμβρη 2010 έγινε στη Σόφια η σύνοδος της Εκτελεστικής της Επιτροπής που συνέρχεται κάθε έξι μήνες. Συμμετείχαν εκπρόσωποι οργανώσεων – μελών από Μεγάλη Βρετανία, Γερμανία, Ελβετία, Ιταλία, Χώρα των Βάσκων, Ελλάδα και Βουλγαρία.

Συνδυσάστηκε με μια ημερίδα που διοργάνωσε η Βουλγαρική οργάνωση για τη συνθήκη της Λισαβόνας. Στη Βουλγαρική κοινωνία η ενσωμάτωση στην Ευρωπαϊκή Ένωση έχει ακόμη θετικό πρόσημο.

Στην εκτελεστική επιτροπή συζητήθηκε ο απολογισμός της ELDH στο προηγούμενο 6μηνο, ο απολογισμός των οργανώσεων- μελών και προγραμματίστηκαν δραστηριότητες για την επόμενη περίοδο.

Σημαντικά σημεία από τον απολογισμό της ELDH ήταν το διεθνές συνέδριο για τον αυτοπροσδιορισμό που οργανώσε στο Δουβλίνο τον περασμένο Ιούνιο, με ομιλητές νομικούς από πολλές χώρες της Ευρώπης και της Μέσης Ανατολής, η συμμετοχή της στη διοργάνωση ημερίδας για τα προσωπικά δεδομένα μαζί με τη βελγική οργάνωση- μέλος, η συμμετοχή στη διεθνή καμπάνια για τη διαγραφή του ΡΚΚ από τη λίστα τρομοκρατικών οργανώσεων της ΕΕ και για να καταργηθεί συνολικά αυτή η λίστα προγραφών, οι δραστηριότητες αλληλεγγύης σε διάφορα κινήματα κλπ.

Εμείς σταθήκαμε κυρίως στις αλλαγές στη νομοθεσία και γενικότερα με αφορμή το μνημόνιο, στις διώξεις μεταναστών και τους προπληκτισμούς δικηγόρων που τους υπερασπίζονται, στις δίκες με την αντιτρομοκρατική νομοθεσία καθώς και δίκες διαδηλωτών.

Μεταξύ των αποφάσεων που πάρθηκαν ήταν:

- η συμμετοχή στην καμπάνια για την απελευθέρωση δέκα συνηγόρων βάσκων αγωνιστών που φυλακίστηκαν από το Ισπανικό κράτος για «συνεργασία με τρομοκράτες». Ηδη υπογράψαμε όλες οι οργανώσεις μέλη μια σχετική έκκληση προς την Ισπανική Κυβέρνηση.

- Η αποστολή παρατηρητών σε δίκη που άρχισε στις 23.11.10 στην Κωνσταντινούπολη για τη σφαγή 12 απεργών πείνας και τον τραυματισμό πολλών άλλων στις φυλακές Μπαϊράμπασα της Κωνσταντινούπολης πριν από 10 χρόνια, στο πλαίσιο μεγάλης επιχείρησης του στρατού για την εξόντωση των απεργών πείνας σε 20 τουρκικές φυλακές που έγινε από 19-22 Δεκεμβρίου 2000. Δικάζονται 39 κατώτεροι στρατιωτικοί για ανθρωποκτονίες χωρίς φυσικά να είναι ή να υπήρξε κανείς τους κρατούμενος. Παρίστανται ως πολιτική αγωγή οι οικογένειες των θυμάτων. Την πρώτη ημέρα της δίκης παρέστησαν σαν διεθνείς παρατηρητές ο Γ.Γ της ELDH Τόμας Σμίτ, από την εναλλακτική, ο Θόδωρος Συμεωνίδης και από την EDL / AED (άλλη ευρωπαϊκή οργάνωση προοδευτικών νομικών) η Σιμονέτα Κρίσι.

- Η συμμετοχή στο συνέδριο που οργανώνει αυτό το μήνα στη Βόνη το MAF-DAD (κουρδική οργάνωση νομικών στην Ευρώπη) με θέμα «Νομικές προεκτάσεις του επονομαζόμενου πολέμου κατά της τρομοκρατίας - το Κουρδικό παράδειγμα».

- Η συνδιοργάνωση με την EDL ,τον επόμενο Ιούλιο στη Γένοβα , διεθνούς σεμιναρίου για το ρόλο της αστυνομικής καταστολής στην Ευρώπη κλπ.

- Τέλος αποφασίστηκε η σύγκληση της επόμενης συνέλευσης της ELDH στην Αθήνα την Κυριακή 22 Μάρτ 2011 με οικοδεσπότη την Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων της Αθήνας. Με αφορμή τη σύγκληση της συνέλευσης της ELDH, η εναλλακτική αποφάσισε να διοργανώσει την προηγούμενη ημέρα 21.5.2011 ημερίδα με θέμα «Η κρίση χρέους και η επίδρασή της στη νομοθεσία» ιδίως στο συνταγματικό, εργατικό και ποινικό δίκαιο με συμμετοχή ομιλητών από διάφορες χώρες της Ευρώπης. Πιστεύουμε ότι μια διεθνής συνάντηση αριστερών νομικών στην Αθήνα – για πρώτη φορά- θα είναι ευκαιρία για επαφές με διάφορες ευρωπαϊκές αριστερές και ριζοσπαστικές οργανώσεις νομικών αλλά και για να ακουστεί ένας αριστερός /ριζοσπαστικός νομικός λόγος για τις επιπτώσεις της κρίσης στο δίκαιο.

Το Μνημόνιο, ο νόμος και το Σύνταγμα

Η ίδια η κύρωση του Μνημονίου για το «μηχανισμό στήριξης της εθνικής οικονομίας» με τον ν. 3845/ 2010 αποτέλεσε την είσοδο σε μια γενικευμένη συνταγματική κρίση. Παρά το ότι η πλειοψηφία των συνταματολόγων είναι ιδιαίτερα φειδωλή στις κρίσεις της, η έκταση του φαινομένου είναι εξαιρετικά επικίνδυνη.

1. Αντισυνταγματική κύρωση διεθνούς σύμβασης.

Με δεδομένη τη θέση ότι το Μνημόνιο αποτελεί διεθνή συμφωνία ανάμεσα στην Ελλάδα, την Ε.Ε. και το Δ.Ν.Τ., η κύρωσή του στην ελληνική Βουλή (όπως δέχονται άλλωστε και έγκυροι συνταματολόγοι) θα έπρεπε να πραγματοποιηθεί ως κύρωση διεθνούς σύμβασης κατά το άρθρο 28 Σ και να γίνει με πλειοψηφία τουλάχιστον 180 βουλευτών και όχι 172, όπως συνέβη τον Μάιο του 2010.

Επίσης, με κατοπινή διάταξη του ν. 3847/ 2010 αντικαταστάθηκε η υποχρέωση του Υπουργού Οικονομικών να φέρνει τις διεθνείς συμφωνίες που συνάπτει στη Βουλή προς κύρωση με το «εισάγει στη Βουλή προς ενημέρωση» (;

Τώρα, ως προς την ουσία του κυρωτικού νόμου 3845/ 2010.

2. Κατάργηση της συλλογικής αυτονομίας στον ιδιωτικό τομέα. Οι διατάξεις του καταργούν ουσιαστικά τη συλλογική διαπραγμάτευση στον ιδιω-

τικό και στο δημόσιο τομέα. Με το άρθρο 2 παρ. 7 του νόμου επιτάσσεται η δυνατότητα οι επιχειρησιακές συμβάσεις να καπιοούν των κλαδικών και οι κλαδικές της Εθνικής Γενικής Συλλογικής Σύμβασης στον ιδιωτικό τομέα. Καταργείται έτσι το ελάχιστο όριο της παραπάνω κλίμακας σύμβασης ως διασφαλιστικό του εργαζομένου, η περίφημη δηλαδή αρχή της έννοιας υπέρ του εργαζομένου, η οποία κατοχυρώνεται ως ουσιαστικό περιεχόμενο της συλλογικής αυτονομίας/ διαπραγμάτευσης (άρθρο 22 παρ. 2 Σ) αλλά και της ίδιας της συνδικαλιστικής ελευθερίας, όπως αυτή κατοχυρώνεται κατά το άρθρο 23 παρ. 1 Σ και Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας (98/ 1949 κ.α.).

Αξίζει εδώ να επισημανθεί ότι και σε περιπτώσεις του παρελθόντος (π.χ, 1983, Πράξη Νομοθετικού Περιεχομένου του 1985 κλπ) είχε ανασταλεί η δυνατότητα συλλογικής διαπραγμάτευσης, η οποία να παρέχει περισσότερα από όσα όριζε ο νόμος και τα δικαστήρια επιδεικτικά είχαν δικαιώσει αυτές τις νομοθετικές παρεμβολές για την αντιμετώπιση της οικονομικής κρίσης και προς διαφύλαξη «υπέρτερου δημοσίου συμφέροντος». Τώρα, όμως δεν

ανατρέπεται μόνο συγκριτικά η συλλογική αυτονομία και αυτορρύθμιση αλλά διαλύεται η ραχοκοκκαλιά του όλου οικοδομήματος συλλογικών διαπραγματεύσεων, η αρχή της εύννοιας, στην πράξη ο βασικός μηχανισμός στήριξης του υφιστάμενου Εργατικού Δικαίου.

3. Κατάργηση της συλλογικής αυτονομίας και των συλλογικών συμφωνιών στο δημόσιο τομέα.

Επίσης, οι μονομερείς περικοπές αποδοχών στο δημόσιο τομέα κατά τις διατάξεις του ν. 3845/ 2010 καταστρατηγούν και εν τέλει παραβιάζουν τη συλλογική διαπραγμάτευση των δημοσίων υπαλλήλων και γενικότερα των εργαζομένων στο δημόσιο τομέα και ειδικότερα το δικαίωμά τους να διαπραγματεύονται τις αποδοχές τους και να συνάπτουν συλλογικές συμφωνίες με το κράτος (άρθρο 22 παρ. 3 Σ, 154 και 155 ΔΣΕ). Το ήδη συρρικνωμένο δικαίωμα των εργαζομένων στο Δημόσιο στη συλλογική διαπραγμάτευση έρχεται ουσιαστικά να καταργηθεί εντελώς.

4. Κατάργηση ασφαλιστικών και περιουσιακών δικαιωμάτων.

Περαιτέρω, η κατάργηση της 13ης και της 14ης σύνταξης, πέρα από τον γενικότερο χαρακτήρα τους ως κοινωνικών παροχών, συνιστά και προσβολή αμιγώς περιουσιακών δικαιωμάτων για τα οποία έχουν καταβληθεί οι σχετικές εισφορές και υποχρεώσεις, κατά το 1ο Πρωτόκολλο της ΕΣΔΑ, όπως έχει δεχθεί σε ανάλογες περιπτώσεις το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (στο Στρασβούργο).

5. Κατάργηση της ίσης μισθολογικής μεταχείρισης

Επίσης, δημιουργούνται διαφορε-

τικά/άνισα καθεστώτα εργαζομένων αφού κατά την διάταξη άρθρου 2 παρ. 6 του ν. 3845/ 2010 είναι δυνατόν οι νεοδιοριζόμενοι να αμοιβονται με αποδοχές κατώτερες του βασικού μισθού της Ε.Γ.Σ.Σ.Ε. Πρόκειται για το αντίστοιχο του νόμου για την «πρώτη απασχόληση» που δημιούργησε σάλο στη Γαλλία πριν από μερικά χρόνια. Είναι προφανές ότι διακυβεύεται η αρχή της ίσης μεταχείρισης (άρθρο 4 παρ. 1 Σ και 22 υποπαρ. Β' Σ) και μάλιστα με γνώμονα όχι τη δημοσιονομική κατάσταση της χώρας αλλά την «ανταγωνιστικότητα» δηλ. τα κέρδη των κεφαλαιοκρατών. Ήδη, ετοιμάζονται νομοθετικά μέτρα για την τοπική υπέρβαση των συλλογικών ή νόμιμων κατώτατων ορίων αποδοχών σε περιοχές «αυξημένης ανεργίας» κλπ.

6. Συρρίκνωση του κοινωνικού κράτους και του κοινωνικού κεκτημένου

Τίθεται ένα γενικότερο ζήτημα πέρα από τις επιμέρους επιστημονικές με αφορμή τις διατάξεις του κυρωτικού νόμου του Μνημονίου. Βασική αρχή του ισχύοντος Συντάγματος αποτελεί η αρχή του κοινωνικού κράτους δικαίου (άρθρο 25 παρ. 1 Σ).

Παρά το ότι από κάποιες πλευρές υποστηρίζεται ότι η αρχή του κοινωνικού κράτους δεν έχει ουσιαστικά δεσμευτικό περιεχόμενο και δεν παράγει αγωγίμες απαιτήσεις για ένα ορισμένο όριο αποδοχών και κοινωνικών παροχών, παραμένει αναμφισβήτητο το γεγονός ότι η κατάργηση παροχών (όπως τα Δώρα και Επιδόματα Πάσχα και Χριστουγέννων), παρασχεθεισών σε μακρά διάρκεια και μάλιστα ήδη από τη δεκαετία του 1920 (κυβερνήσεις Βενιζέλου κλπ) θέτει σε άμεσο κίνδυνο το «κοινωνικό κεκτημένο» ως ένα ελάχιστο και επί μακρό χρόνο ασκούμενο

δικαίωμα σε κάποιες κοινωνικές και εργασιακές παροχές.

Η πλήρης ανατροπή του κοινωνικού κεκτημένου οδηγεί σε ένα νεοφιλελεύθερο/καπιταλιστικό μεσαίωνα όπου το κοινωνικό κράτος δεν ανατρέπεται απλώς αλλά η καταργήσή του διακηρύσσεται δημόσια από τον νομοθέτη ότι αποτελεί δημόσια πολιτική αρετή.

7. Πορεία προς μια πειθαρχημένη «ολοκληρωτική» δημοκρατία

Από την άλλη πλευρά η ευρεία εξουσιοδότηση στον Υπουργό Οικονομικών να λαμβάνει μέτρα μέσω διαταγμάτων, η μετατροπή του κοινοβουλίου σε μηχανισμό αναστολής του Συντάγματος και η παράκαμψη της ίδιας της κυβερνήσεως από μηχανισμούς μυστικοσυμβούλων γύρω από τον Πρωθυπουργό αποτελούν ορατές διαστάσεις μιας τάσης «ολοκληρωτικής» μετάλλαξης της αστικής δημοκρατίας. Το καθεστώς θωρακίζεται όλο και περισσότερο απέναντι στον λαϊκό έλεγχο και στην άσκηση δημόσιας πολιτικής και είναι πλέον ή βέβαιο ότι αυτό θα σημάνει αργά ή γρήγορα και την προσθήκη ισχυρών νέων κατασταλτικών μέτρων σε βάρος των κοινωνικών αντιδράσεων.

Όλα τα παραπάνω δείχνουν τη βαθεία κρίση της αστικής δημοκρατίας, η οποία στην ουσία λειτούργησε μόνον όταν υπήρχε ένας ταξικός συσχετισμός δύναμης που έτεινε προς την εξισορρόπηση και το κοινωνικό συμβόλαιο («στη χώρα μας μεταξύ 1975 και 1990 σε γενικές γραμμές»). Η ίδια η λογική των «πατέρων του ελληνικού Συντάγματος» το 1975 να επιτευχθεί ένας ελάχιστος κοινωνικός συμβιβασμός σήμερα ανατρέπεται. Και ίσως τα χειρότερα δεν τα έχουμε ακόμη δει.

«Απελευθέρωση» του επαγγέλματος και εξουδετέρωση των δικηγόρων

εκτελεστές εντολών ή αδιάτακτος ταλροφονιάς περιορίζεται, η προοπτική συνταξιοδότησής του εξανερμίζεται.

Οι μισθωτοί και αυταπασχολούμενοι δικηγόροι, πιστοί στις αγωνιστικές παραδόσεις του κλάδου πρέπει –αντί να μένουν μουδιασμένοι- να τεθούν μπροστά στους αγώνες και με τις αποχές τους ως μέρος του κινήματος, αλλά και με το λόγο τους ως υπερασπιστές δικαιωμάτων. Να αναδείξουν ότι τα μέτρα που παίρνονται είναι και αντιλαϊκά και αντισυνταγματικά και αντίθετα σε σωρεία διεθνών συμβάσεων (ΕΣΔΑ, Ευρωπαϊκός Κοινωνικός Χάρτης, Διεθνείς Συμβάσεις Εργασίας).

Σε αυτό το τοπίο καλούμαστε και εμείς να δώσουμε τη μάχη της προάσπισης τόσο των κοινωνικών και δημοκρατικών δικαιωμάτων με όλους τους πληττόμενους από την αντιλαϊκή λαίλαπα, εργαζόμενους, νεολαία κλπ. καθώς στο βωμό της κρίσης θυσιάζονται εισοδήματα, κοινωνικό κράτος (ό, τι έχει απομείνει), μορφωτικά και εργατικά δικαιώματα. Πρόκειται για μία αναμέτρηση για την ανατροπή αυτής της αντιλαϊκής πολι-

τικής, που μόνον ένας πλατύς ταξικός συντονισμός και αγώνας μπορεί να επιφέρει νικηφόρα αποτελέσματα.

Η δε ηγεσία του Δικηγορικού Συλλόγου Αθηνών (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ με Παξινό, Βερβεσό και τα παρακολουθήματά τους τους Ζαφειρόπουλο, Κανελλόπουλο, Σχινά, Αναλυτή και Χατζημικήλη) συνδιαλέγεται με τον Υπουργό Δικαιοσύνης σε ένα θολό τοπίο ανάγοντας μία, έστω και πρόσκαιρη συμμαχία με τον Υπουργό Δικαιοσύνης σε απαρχία για τη διάσωση των γραμματίων προείσπραξης, αφού θεωρείται ότι μόνον τα γραμμάτια προείσπραξης μπορούν να σωθούν.

Από 1ης Ιουλίου 2010 έχει επιβληθεί ΦΠΑ που μετατρέπει τους δικηγόρους από υπερασπιστές δικαιωμάτων ή συλλειτουργούς της Δικαιοσύνης κατά άλλους σε εμπόρους. Στην επιβολή ΦΠΑ ο ΔΣΑ ουσιαστικά συναίνεσε. Δεν προχώρησε σε Γενική Συνέλευση, όπου οι δικηγόροι θα μπορούσαν να πάρουν αγωνιστικές αποφάσεις και να συντονιστούν με τους υπόλοιπους εργαζομένους που πλήττονται, να προβάλουν μία λογική συστράτευσης με άλλα κοινωνικά κομ-

μάτια που δίνουν τη μάχη υπεράσπισης των δικαιωμάτων στην παιδεία, στην εργασία, στα κοινωνικά δικαιώματα. Η ηγεσία του ΔΣΑ επέλεξε το δρόμο της περιχαράκωσης και για αυτό απλώς ήρθε σε «διάλογο» με τα Διοικητικά Συμβούλια άλλων επιστημονικών κλάδων, αγνοώντας τις χιλιάδες των εργαζομένων, το Συντονιστικό των πρωτοβάθμιων Σωματείων, που αγωνίζονταν ενάντια στην αντιλαϊκή πολιτική των ΠΑΣΟΚ-ΝΔ-ΛΑΟΣ.

Με αυτήν την τακτική και την μη σύγκληση Γενικής Συνέλευσης, τις αποχές (από τα πάνω) χωρίς να αιτιολογούνται, φτάσαμε οι δικηγόροι, αν και πληττόμενοι, να είμαστε σχεδόν ο μόνος κλάδος που δεν δραστηριοποιείται, αν και το μνημόνιο με το “άνοιγμα του επαγγέλματος” θα αλλάξει άρθρον την δικηγορία (με την υπαλληλοποίηση) και θα καταργήσει δικαιώματα.

Ο ΦΠΑ επιβλήθηκε και τότε για πρώτη φορά συγκλήθηκε Γενική Συνέλευση προκειμένου να αποδειχτεί ότι “οι δικηγόροι δεν ενδιαφέρονται” και να “απονομιμοποιηθεί” η Γενική Συνέλευση (όσο είναι δυνατόν να απονομιμοποιηθεί

μία αμεσοδημοκρατική διαδικασία). Η ηγεσία του Δικηγορικού Συλλόγου έχει αποφασίσει ότι ο “αγώνας” μόνον υπό την κδεμονία του Δ.Σ. μπορεί να διεξαχθεί. Για να ελεγχθεί κάθε προοπτική αγώνα “χαθεί μία για πάντα” έπρεπε να διασπαστεί και ο κλάδος. Με ευθύνη του προέδρου του Δ.Σ του ΔΣΑ Παξινού και τη συναίνεση και συμμετοχή των Βερβεσού, Κανελλόπουλου, Ζαφειρόπουλου και Σχινά, ο Παξινός προχώρησε στη διάσπαση της (πανελλαδικής) Ολομέλειας των προέδρων, όταν διαμορφώθηκε πλειοψηφία, που, έστω και προβάλλοντας αρκετές φορές συντεχνιακά αιτήματα, έδειχνε αγωνιστική διάθεση. Από την άλλη επιλέχθηκε ο “διάλογος” με τον Υπουργό Δικαιοσύνης ως προνομιακός (λες και ο Καστανίδης δεν είναι μέλος της κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ που ψήφισε και εφαρμόζει το μνημόνιο).

Αυτές τις ημέρες αναμένεται το νομοθετικό “άνοιγμα του επαγγέλματος”. Παρ’ όλα αυτά δεν συγκαλείται ούτε και τώρα Γενική Συνέλευση αλλά ούτε και προχωρά ο κλάδος σε κινητοποιήσεις περιμένοντας απλά τη σκληρή μοίρα της

εξόδου από το επάγγελμα και της υπαλληλοποίησης. Μόνον αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες (γενικές συνελεύσεις, ανοικτά συντονιστικά αγώνα) μπορούν να δώσουν τη μάχη κατά της κυβερνητικής αντιλαϊκής πολιτικής με τους υπόλοιπους αγωνιζόμενους συναδέλφους και εργαζομένους. Και αν δεν συγκαλούνται γενικές συνελεύσεις πρέπει να δώσουμε τη μάχη της συγκρότησης και της μόνιμης λειτουργίας της Επιτροπής Αγώνα, που θα συγκροτείται σε αντικαπιταλιστική, αντικυβερνητική και αγωνιστική κατεύθυνση, με στόχο την εμπάθυνση της πολιτικής συγκρότησής της και την ανάληψη πρωτοβουλιών στον κοινωνικό της χώρο (άσκηση πίεσης για σύγκληση γενικής συνέλευσης, διοργάνωση εκδηλώσεων, συζητήσεων κλπ.). Με τις επιτροπές αγώνα θα μπορούν να συμμετέχουν και να δίνουν τη μάχη στον κοινωνικό τους χώρο αλλά και ευρύτερα, άνθρωποι που μέχρι σήμερα δεν έχουν ενταχθεί σε κάποια υπάρχουσα συλλογικότητα.

**Η ΘΑ ΚΕΡΔΙΣΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ
Η ΘΑ ΗΤΤΗΘΟΥΜΕ ΟΛΟΙ ΜΑΖΙ**

Ο FRONTEX στα ευρωπαϊκά σύνορα του Έβρου μετά την έκκληση για «αλληλεγγύη» της Ελληνικής κυβέρνησης

Πανάκεια¹ ή υποκρισία;

Από το Νοέμβριο του 2010 βρίσκεται σε εξέλιξη η επιχείρηση Rabbit του FRONTEX2 στο νομό Έβρου. Σκοπός της αποστολής, η παροχή συνδρομής στις ελληνικές αρχές για τη φρούρηση των συνόρων, την καταγραφή των παράνομα εισελθόντων αλλοδαπών και τη διευκόλυνση των απελάσεων. Πλέον, οι ελληνικές αρχές από κοινού με τις ευρωπαϊκές δυνάμεις φυλάττουν τα σύνορα με σκοπό να αποτρέψουν την είσοδο ή/και να συλλάβουν τους επίδοξους διαρρήκτες της πύλης της Ευρώπης.

Τα μέλη της πολυεθνικής δύναμης που περιπολούν στα σύνορα διέπονται κατά την άσκηση των καθηκόντων τους από το δίκαιο του κράτους καταγωγής τους, φορούν την αντίστοιχη εθνική στολή και φέρουν ένα γαλάζιο περιβραχιόνιο με το λογότυπο του Οργανισμού. Όσοι δε διενεργούν στη συνέχεια, στα κέντρα κράτησης του νομού Έβρου, την αναγνώριση και καταγραφή των συλληφθέντων –παράνομα εισελθόντων αλλοδαπών– φέρουν πολιτική περιβολή χωρίς κανένα διακριτικό γνώρισμα. Αμέσως γεννώνται προβληματισμοί σχετικά με την τυχόν απόδοση ευθυνών, την παράλειψη οφειλομένων ενεργειών, την υπέρβαση αρμοδιοτήτων και την ασάφεια του νομικού πλαισίου που διέπει την εν λόγω επιχείρηση που βρίσκεται σε εξέλιξη³.

Σύμφωνα με τη *de jure* αρμοδιότητα των μελών της πολυεθνικής δύναμης στο πλαίσιο του Οργανισμού, κάθε πράξη τους γίνεται από κοινού με τις Ελληνικές αρχές, η χρήση βίας είναι επιτρεπτή στο πλαίσιο ενεργειών που δικαιολογούνται από το δίκαιο της χώρας καταγωγής τους και υποχρεούνται να εφόβονται τα διεθνώς αναγνωρισμένα δικαιώματα του ανθρώπου. *De facto*, όμως, οι δυνάμεις του FRONTEX τόσο κατά την επιχείρηση RABIT στα σύνορα όσο και κατά την καταγραφή των συλληφθέντων αλλοδαπών ενεργούν μόνοι

τους και οι Ελληνικές αρχές νομιμοποιούν στη συνέχεια τη διαδικασία, όπως για παράδειγμα, με την υπογραφή Έλληνα αστυνομικού στην καταγραφή στοιχείων που έλαβε μόνος/η μέλος της δύναμης του Οργανισμού. Παράλληλα, η παρουσία τους νομιμοποιεί και ενδυναμώνει την χρόνια, παράνομη πρακτική των Ελληνικών αρχών.

Η χρόνια και συστηματική παραβίαση θεμελιωδών δικαιωμάτων των αλλοδαπών που εισέρχονται παράνομα στην Ελληνική επικράτεια, από τις Ελληνικές αρχές και ιδίως από την αστυνομία και το αρμόδιο υπουργείο τείνει να συμπεριληφθεί στα διεθνώς αναγνωρισμένα διδάγματα της κοινής πείρας κατόπιν πληθώρας καταδικαστικών αποφάσεων της Ελλάδας από το ΕΔΔΑ⁴, διεθνείς αναφορές κυβερνητικών και μη κυβερνητικών φορέων και εκτενή δημοσιεύματα των ΜΜΕ. Δε μένει παρά να δούμε τις επιδόσεις των Ελληνικών αρχών τη δεδομένη χρονική στιγμή στο πλαίσιο της «αλληλέγγυας συνεργασίας» με την πολυεθνική δύναμη του FRONTEX.

Στο Ελληνικό κράτος δικαίου όχι μόνο υπάρχει η δυνατότητα διοικητικής κράτησης χωρίς δικαστική απόφαση, κατ'εφαρμογή της απόλυτης εξουσίας του τοπικά αρμόδιου αστυνομικού διευθυντή, αλλά ο νόμος 3386/05 περί αλλοδαπών τροποποιήθηκε και η διο-

ικητική κράτηση από τρίμηνη έγινε εξαμηνιαία με δυνατότητα παράτασης για δώδεκα ακόμη μήνες. Η δε διαδικασία χορήγησης διεθνούς προστασίας έχει τέτοιες πρακτικές και νομικές δυσχέρειες που πρακτικά ακυρώνει την ύπαρξη κάθε κρατικού συστήματος που θεσπίζεται κατ'εφαρμογή των διεθνών συνθηκών που έχει κυρώσει η Ελλάδα.

Ειδικότερα στο νομό Έβρου, όλοι ανεξαιρέτως οι αλλοδαποί που εισέρχονται παράνομα στην επικράτεια, χωρίς να εξεταστούν οι ειδικότερες ανάγκες προστασίας τους (πρόσφυγες, θύματα εμπορίας ανθρώπων, θύματα βασανιστηρίων, ασθενείς κλπ) οδηγούνται στα τμήματα συνοριακής φύλαξης παράνομα εισερχόμενων αλλοδαπών στις Φέρες, το Τυχερό, το Σουφλί και τον Κυπρίνο. Οι χώροι αυτοί δεν κατασκευάστηκαν και δεν πληρούν προϋποθέσεις ούτε για ολιγόωρη παραμονή ανθρώπων. Πρόκειται για παλιές αποθήκες του ΟΣΕ, με εξαίρεση το Φυλάκιο Κυπρίνου που αποτελεί «πρότυπο» χώρο κράτησης και κατασκευάστηκε πριν από 3 χρόνια.

Οι διοικητικά κρατούμενοι στοιβάζονται σε μεγάλους θαλάμους. Οι συνθήκες που επικρατούν είναι ντροπή για την κοινωνία και τον πολιτισμό ή αλλιώς χαρακτηρίζονται απάνθρωπες και εξευτελιστικές. Ο αριθμός των κρατούμενων είναι υπερτριπλάσιος του προβλεπόμενου αριθμού. Δεν υπάρχουν κρεβάτια,

σεντόνια, είδη προσωπικής υγιεινής, ζεστό νερό, θέρμανση. Σε μερικά κέντρα κράτησης δεν υπάρχει καν η δυνατότητα πρόσβασης στις τουαλέτες, όπως για παράδειγμα στο Τυχερό, όπου οι κρατούμενοι απελευθερώνονταν για λίγα λεπτά προκειμένου να ικανοποιήσουν τις σωματικές τους ανάγκες στο περιβάλλον χωράφι ενώ υπάρχει παντού μυρωδιά από ούρα και ακαθαρσίες. Πέρα από τα σοβαρά ζητήματα υγιεινής, κρατούνται στον ίδιο χώρο γυναίκες, κορίτσια, αγόρια, έφηβοι και άντρες, μαζί με ασθενείς με σοβαρά μεταδοτικά νοσήματα.

Για τα άτομα που δεν ανήκουν στους πολίτες της δύσης επικρατεί ένα ειδικό, εξαιρετικό καθεστώς, έκπτωσης δικαιωμάτων και έλλειψης διαδικαστικών εγγυήσεων. Οι παράνομα εισερχόμενοι αλλοδαποί, τελούν με τον εντοπισμό τους υπό κράτηση χωρίς να ενημερωθούν για το λόγο στέρξης της ελευθερίας τους και χωρίς να τους παρέχεται η δυνατότητα πρόσβασης στη δικαιοσύνη. Στη συνέχεια παραμένουν κρατούμενοι μέχρι την υλοποίηση ή μη της απέλασής τους, είτε επισήμως μέσω πρεσβείας στη χώρα καταγωγής τους είτε κατ'εφαρμογή του Πρωτοκόλλου Επανεισδοχής Ελλάδας Τουρκίας⁵. Η αβεβαιότητα ξεπερνά κάθε όριο κοινής λογικής. Δεν ενημερώνονται για τα στοιχεία που έχουν καταγραφεί (ονοματεπώνυμο, ηλικία, ιθαγένεια) και δεν γνωρίζουν πότε και αν θα εκτελεστεί η απέλασή τους. Το κυριότερο είναι ότι με βάση την πρακτική των Ελληνικών και των Ευρωπαϊκών δυνάμεων, κατά τη διαδικασία της καταγραφής, λαμβάνει χώρα μία αμφιβόλου νομιμότητας και σκοπιμότητας διαδικασία εντοπισμού της εθνικότητας με αποτέλεσμα, πολλοί να δηλώνουν άλλη ιθαγένεια και να καταγράφονται με άλλη. Χαρακτηριστικές είναι οι περιπτώσεις των ανιθαγενών παλαιστινίων οι οποίοι διέμναν τελευταία σε τρίτα κράτη όπως η Συρία, ο Λίβανος το Ιράκ και περιπτώσεις ανιθαγενών της πρώην ΕΣΣΔ κα. Στην πλειοψηφία τους καταγράφονται κατόπιν αυθαίρετης απόφασης των Ελληνικών και Ευρωπαϊκών δυνάμεων ως υπήκοοι γεγονομένων κρατών της Τουρκίας (Συρία, Ιράκ, Γεωργία) ώστε να γίνουν δεκτοί με το Πρωτόκολλο Επανεισδοχής.

Στις δε περιπτώσεις των πολιτικών φυγάδων ή/και προσφύγων δεν παρέχεται η δυνατότητα να ζητήσουν διεθνή προστασία ούτε λαμβάνει χώρα διαδικασία εντοπισμού τυχόν αναγκών προστασίας τους. Ενδεικτική είναι η υπόθεση του Υ. ο οποίος παρά το γεγονός ότι διώκεται στη χώρα του για λόγους πολιτικούς και ζήτησε αμέσως με τον εντοπισμό του άσυλο από τις ελληνικές αρχές, οι τελευταίες τον οδήγησαν σε άθλιο κέντρο κράτησης του νομού Έβρου, κατέγραψαν το αίτημα ασύλου του μόνο κατόπιν παρέμβασης δικηγόρου, εξέδωσαν σε βάρος του απόφαση απέλασης και κράτησης και εξέτασαν την αίτησή του για άσυλο με μία διαδικασία που βρίθει ακυρωτικών λόγων, όπως άλλωστε αναγνώρισε και το Συμβούλιο της Επικρατείας και εξέδωσε στην περι-

πτώσή του προσωρινή διαταγή περί μη εκτέλεσης της απόφασης που διατάσσει την απέλασή του. Για τις αρχές (ελληνικές και ευρωπαϊκές που δρουν στα σύνορα) δεν είχε καμία σημασία το γεγονός ότι ο Υ. είναι θύμα βασανιστηρίων στη χώρα του και χρήζει άμεσης ιατροφαρμακευτικής και μάλιστα εξειδικευμένης περίθαλψης, ούτε και το γεγονός ότι αποδεικνύει τους ισχυρισμούς του περί βάσιμου λόγου δίωξης με έγγραφα. Στερήθηκε επί τετράμηνο την ελευθερία του και μάλιστα σε συνθήκες που συνιστούν *per se* απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση σε βαθμό βασανιστηρίων. Κρίνοντας από την καθαρή αυτή περίπτωση πρόσφυγα, είναι εύλογο το συμπέρασμα για τη μεταχείριση που λαμβάνουν άλλα πρόσωπα που δεν έχουν τρόπο να αποδείξουν ατομικό και βάσιμο φόβο δίωξης.

Στον Έβρο, εδώ και καιρό έχει κρυχθεί σιωπηρά, καθεστώς παρέκκλισης από κάθε θεμελιώδες δικαίωμα. Η σιωπή της κοινωνίας συναίνεσε απλά στην εξαγωγή αυτού του καθεστώτος και σε άλλες περιοχές, όπως τα μεγάλα αστικά κέντρα όπου πλέον οι κατάφορες παραβιάσεις σε βάρος των αλλοδαπών χρησιμοποιούνται και ως πρόωμο πείραμα για την μετέπειτα εξελιγμένη νομοθετικά πάταξη κάθε εσωτερικής αντίστασης.

1. «Η επιχείρηση (RABIT) δεν είναι πανάκεια» δήλωσε του Arias Fernandez, αναπληρωτή διευθυντή του FRONTEX κατά την επίσκεψή του στον Έβρο στις 2.12.2010 στο BBC.
2. Πρόκειται για τον Ευρωπαϊκό Οργανισμό για τη Διαχείριση της Επιχειρησιακής Συνεργασίας στα Εξωτερικά Σύνορα των Κρατών Μελών της Ευρωπαϊκής Ένωσης
3. Σύμφωνα με καταγγελίες κρατούμενων, κατά την καταγραφή τους από την «ευρωπαϊκή αστυνομία» οι κρατούμενοι απειλήθηκαν ότι αν δεν πουν την αλήθεια θα μείνουν παράνομοι στις άθλιες συνθήκες κράτησης ενώ ανήλικοι, ήδη κρατούμενοι επί 45 ημέρες ενημερώθηκαν από τους «αστυνομικούς που μιλούν φαροί ή αραβικά» ότι αμέσως θα οδηγηθούν σε κέντρα διαμονής ανηλίκων, θα πάρουν χαρτιά και σε 5 χρόνια θα αποκτήσουν την ελληνική υπηκοότητα.
4. Χαρακτηριστική για την κατάσταση που επικρατεί στο νομό Έβρου είναι η απόφαση του ΕΔΔΑ στην υπ' αριθμ. 53541/07 υπόθεση S.D. κατά Ελλάδος. Η Ελληνική κυβέρνηση καταδικάστηκε, μεταξύ άλλων, για τις συνθήκες κράτησης στο κέντρο συνοριακής φύλαξης Σουφλίου. Τα χρόνια που ακολούθησαν η Ελληνική Πολιτεία διέθεσε μεγάλο χρηματικό ποσό για την κατασκευή του ΑΤ δίπλα από το κέντρο συνοριακής φύλαξης αλλά το τελευταίο παραμένει στην ίδια ακριβώς άθλια κατάσταση!
5. Ν. 3030/2002 κύρωση του Πρωτοκόλλου για την εφαρμογή του αρθρ.8 της Συμφωνίας μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης της Δημοκρατίας της Τουρκίας για την καταπολέμηση του εγκλήματος, ιδιαίτερα της τρομοκρατίας, του οργανωμένου εγκλήματος, της παράνομης διακίνησης ναρκωτικών και της παράνομης μετανάστευσης.

Παρέμβαση

Εφημερίδα ενημέρωσης, προβληματισμού και διαλόγου για τους δικηγόρους

www.epda.gr

Για τα κείμενα του παρόντος τεύχους συνεργάστηκαν οι:
Θ. Συμεωνίδης, Γ. Μασουρίδου, Κ. Παπαδάκης, Δ. Κυρούδη, Δ. Σαραφιανός, Κ. Φώτη, Δ. Μπελαντής, Ι. Στεντούμη, Γ. Ραχιώτης.

Φύλλα της Παρέμβασης θα προμηθευστείτε, εκτός από τα μέλη της συντακτικής επιτροπής, στα γραφεία του Δ.Σ.Α. και στις αίθουσες του Δ.Σ.Α. στα δικαστήρια της Αθήνας.

Για επικοινωνία, διακίνηση φύλλων, αποστολή κειμένων και συνδρομής στα μέλη της συντακτικής επιτροπής.

• Σαραφιανός Δημήτρης, Σκουφά 64, Αθήνα 106 80, τηλ.: 210 36.37.487, fax: 210 36.43.348, e-mail: sarafianos@zpslaw.gr
• Τσοούτσουβας Γιώργος, Ακαδημίας 32, Αθήνα 106 72, τηλ.: 210 36.31.255, fax: 210 36.27.519, e-mail: tsouvas@hotmail.com

ΕΜΜΙΣΘΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ – ΑΣΚΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Μία ήδη δυσοίωνη πραγματικότητα στην περίοδο της κρίσης...

Η εικόνα ενός αυτοδύναμου δικηγόρου - ελεύθερου επαγγελματία με σχετική οικονομική επιφάνεια, επαγγελματικό κύρος και επιστημονική ανεξαρτησία, είναι αυτή στην οποία προβλέπει ο απόφοιτος της Νομικής Σχολής μετά την ολοκλήρωση των σπουδών του. Μία εικόνα η οποία, παρά τις δυσκολίες στο ξεκίνημα του επαγγέλματος, νομοτελειακά θα εξελιχθεί σε επαγγελματική καταξίωση και οικονομική ευμερσία.

Δυστυχώς, η εργασιακή πραγματικότητα ήδη έχει διαφύσει όλες αυτές τις προσδοκίες, γινόμενη όλο και πιο σκληρή για τους συναδέλφους που είτε εισέρχονται τώρα στο επάγγελμα, είτε είναι χρόνια σε αυτό και εργάζονται ως υπάλληλοι (κατ' ευφημισμὸν 'συνεργάτες') σε άλλα δικηγορικά γραφεία ή εταιρείες.

Τα δεδομένα, όπως έχουν με την πάροδο των χρόνων διαμορφωθεί, ήταν ούτως ή άλλως ιδιαίτερα αρνητικά για την άσκηση από κάποιον συνάδελφο του επαγγέλματος ως ελεύθερου. Συνήθως και συχνά μόνος δρόμος για όποιον επιλέξει να ασκήσει το επάγγελμα, είναι η υπαλληλοποίηση - η απασχόληση σε κάποιο άλλο δικηγορικό γραφείο ή εταιρεία, υποτιθέμενα ως συνεργάτης αλλά de facto ως υπάλληλος.

Το πλέον ανησυχητικό στοιχείο σε αυτό, είναι τα χαρακτηριστικά μονιμότητας που έχει αποκτήσει. Δεν αποτελεί πλέον μία προσωρινή λύση για το νέο δικηγόρο, αλλά εμφανίζεται για αυτόν ως η μόνη λύση. Ταυτόχρονα δε, περιλαμβάνει και ένα ευρύτερο ηλικιακό δυναμικό συναδέλφων, συχνά και μεγαλύτερων ηλικιών, οι οποίοι πιθανόν να εργάστηκαν ως ανεξάρτητοι για πολλά χρόνια.

Στις ήδη αρνητικές αυτές συνθήκες, οι οποίες ωθούσαν την τεράστια πλειοψηφία των συναδέλφων στην μισθωτοποίηση, έρχονται να προστεθούν και τα νέα δεδομένα που δημιούργησε η κυβέρνηση, με την αραστή σύμπτωση της ηγεσίας του Δικηγορικού Συλλόγου. Αφενός την εισαγωγή του Φ.Π.Α. στις νομικές υπηρεσίες και αφετέρου την κατάργηση των γραμματίων προείσπραξης δικηγορικής αμοιβής και την κατάργηση των τοπικών περιορισμών σε όλα τα δικαστήρια.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ Φ.Π.Α.

Η εισαγωγή του Φ.Π.Α. και η περαιτέρω αύξηση του κόστους πρόσβασης στη δικαιοσύνη συμπίπτει περαιτέρω τους συναδέλφους που εργάζονται ως υπάλληλοι σε δικηγορικά γραφεία ή νομικά πρόσωπα, και μάλιστα διπλά: αφενός η δυνατότητα προσωπικής πελατείας, που αποτελεί και το μόνο τρόπο εξόδου από την υπαλληλική σχέση, περιορίζεται δραματικά λόγω της αύξησης συνολικά του κόστους για τον εντολέα τους. Αφετέρου, δεν είναι λίγα τα παραδείγματα των γραφείων / νομικών προσώπων, τα οποία επιβαρύνουν τους συναδέλφους και υπαλλήλους τους με το 23% του Φ.Π.Α., καθότι τυπικά εργάζονται ως ανεξάρτητοι επαγγελματίες, συνεργαζόμενοι με αυτά. Επομένως, στο καθεστώς

των μισθωτών δικηγόρων, όπως σκιαγραφείται κατωτέρω αναλυτικά, πρέπει να προστεθεί και η (σημαντική) πρόσθετη επιβάρυνση της αμοιβής τους με το 23%.

ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΓΡΑΜΜΑΤΙΩΝ ΠΡΟΕΙΣΠΡΑΞΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΗΣ ΑΜΟΙΒΗΣ

Η κατάργηση των γραμματίων προείσπραξης, άλλως της κατώτατης δικηγορικής αμοιβής, είναι εξίσου πιεστική, για τον έμμισθο ιδίως δικηγόρο, με την εισαγωγή του Φ.Π.Α.: χωρίς κατώτατη αμοιβή έχει ακόμη λιγότερες πιθανότητες να διαφύγει της μισθωτής σχέσης, καθώς τα μεγαλύτερα γραφεία είναι συνήθως αυτά που δύνανται να εφαρμόζουν χαμηλότερες αμοιβές και παρόλα αυτά να επιβιώνουν. Άλλωστε είναι αρκετοί οι συνάδελφοι, οι οποίοι, εργαζόμενοι με έμμισθη σχέση με κάποιο νομικό πρόσωπο, αμείβονταν κατ' αποκοπήν, με το ποσό του γραμματίου προείσπραξης. Η κατάργηση έστω και αυτού του μέτρου θα εξωθήσει πολλούς από αυτούς στην υπαλληλοποίηση ή στην έξοδο από το επάγγελμα.

Ταυτόχρονα, η κατάργηση των τοπικών περιορισμών, θα κάνει την πραγματικότητα των συναδέλφων υπαλλήλων σε νομικά πρόσωπα ή δικηγορικά γραφεία, ακόμη πιο σκληρή, καθώς θα πρέπει να μετακινούνται ανά την επικράτεια, προκειμένου να εξυπηρετούν τους εντολές των γραφείων στα οποία εργάζονται. Ήδη συμβαίνει αυτό στα δικηγορικά γραφεία που αναλαμβάνουν κυρίως ποινικές υποθέσεις (στις οποίες δεν υπάρχει ο χωρικός περιορισμός), όπου συνάδελφοι (με την ίδια πάντα αμοιβή - μισθό), βρίσκονται εκτός της έδρας τους

τουλάχιστον της μισής ημέρας του μήνα...

Η ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΧΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ...

Η πεποίθηση ότι η απασχόληση στο δικηγορικό γραφείο κάποιου άλλου, είναι ένα προσωρινό αναγκαίο κακό και η αδυναμία αποδοχής της διάψευσης των προσδοκιών, είναι ο κυριότερος λόγος που ο έμμισθος δικηγόρος ανέχεται τις δυσμενείς συνθήκες εργασίας του. Η εργασιακή ανασφάλεια που απειλεί καθημερινά τον έμμισθο δικηγόρο, ιδίως στις σημερινές συνθήκες, και οι ελπίδες για μελλοντική επαγγελματική ανεξαρτησία η οποία θα επέλθει 'νομοτελειακά' με την αύξηση των νομικών γνώσεων και της δικαστηριακής εμπειρίας, είναι τα αίτια χάριν των οποίων ο έμμισθος δικηγόρος δέχεται να εργασθεί σε αρκετά δυσχερείς συνθήκες, οι οποίες απλά προστίθενται στα νέα προβλήματα του κλάδου:

Τα εργασιακά του δικαιώματα είναι ανύπαρκα, εφόσον δεν αναγνωρίζεται ως εργαζόμενος αλλά ως συνεργάτης, και επομένως δεν δικαιούται της προστασίας της εργατικής νομοθεσίας. Έτσι, ενώ ο δικηγόρος-μισθωτός βρίσκεται υπό απόλυτη επιστημονική και οικονομική εξάρτηση και υποχρεούται να διεκπεραιώνει κάθε εντολή του εργοδότη του, ο δικηγόρος-εργοδότης δε δεσμεύεται με κανένα τρόπο απέναντί του. Η εξουσία του στην εργασιακή καθημερινότητα, είναι ανέλεγκτη. Έτσι οδηγούμαστε στα ανεξέλεγκτα ωράρια των 10-12 ωρών, την εργασία ακόμη και το Σαββατοκύριακο, τις υπερβολικά χαμηλές αποδοχές των 700 _ για 11 μήνες, την απουσία ασφαλιστικής κάλυψης από τον εργοδότη, την παντελή έλλειψη δώρων εορτών και επιδομάτων που αναγνωρί-

ζει το εργατικό δίκαιο. Σε αυτά ας προστεθεί και η απόλυση, η οποία ενώ στους λοιπούς εργαζόμενους συνεπάγεται αποζημίωση και μπορεί να ελεγχθεί για ακυρότητα, στους δικηγόρους αποτελεί απλά μία ανακοίνωση, συνήθως αυθημερόν, για ολοκλήρωση της συνεργασίας.

ΑΣΚΗΣΗ: ΑΝΑΓΚΑΙΑ... ή ΑΠΛΑ ΒΟΛΙΚΗ;

Φυσικά το καθεστώς αυτό δε θα λειτουργούσε το ίδιο εύκολα, αν δεν υπήρχε και μία λύση ακόμη πιο συμφέρουσα οικονομικά, πιο ευέλικτη, πιο πρόθυμη να υπαναχωρήσει από τις απαιτήσεις της... η τεράστια μάζα των ασκούμενων δικηγόρων! Απόφοιτοι Νομικής στο μεταίχμιο του δικηγορικού επαγγέλματος, που δε θεωρούνται αρκετά ικανοί για να υπογράψουν τα δικόγραφα, αλλά θεωρούνται αρκετά

ικανοί για να τα συντάξουν άνευ πληρωμής. Που θεωρούνται απλά μαθητευόμενοι - άρα 300 € για τα έξοδά τους είναι αρκετά - αλλά εξομοιούνται ακριβώς οι ασφαλιστικές τους εισφορές στα Ταμεία Νομικών και Προνοίας με αυτές των υπολοίπων δικηγόρων (μπορούν όμως να μείνουν ανασφάλιστοι). Που δεν είναι εργαζόμενοι, αλλά είναι υποχρεωμένοι να διεκπεραιώνουν κάθε νομική και εξωνομική υπόθεση που τους αναθέτει ο εργοδότης τους. Που πρέπει να είναι ευγνώμονες στο δικηγόρο που τους μπει στη γνώση του επαγγέλματος, μια «γνώση» της οποίας το περιεχόμενο είναι αδύνατο εν τέλει να προσδιοριστεί, πόσο μάλλον όταν οι υποτιθέμενες «υποδείξεις» του εργοδότη ('διδάσκοντα δικηγόρου') παραμένουν στην ουσία τους ανέλεγκτες.

Στην πραγματικότητα η άσκηση αποκτά τον απόφοιτο Νομικής από τα επαγγελματικά και εργασιακά του δικαιώματα: οι υποχρεώσεις του είναι ίδιες και περισσότερες από αυτές ενός δικηγόρου εγγεγραμμένου στο σύλλογο, αλλά τα δικαιώματά του δεν κατοχυρώνονται πουθενά. Ένας ασκούμενος καλύπτει όλες τις τρέχουσες ανάγκες ενός γραφείου, από γραμματειακές ελλείψεις και κούριερ, έως καθαρά δικηγορικές εργασίες. Είναι συχνές άλλωστε οι περιπτώσεις όπου οι ασκούμενοι λειτουργούν ως μοχλός πίεσης προς τους μισθούς των έμμισθων συναδέλφων τους, καθώς υπάρχουν γραφεία τα οποία λειτουργούν μόνο με ασκούμενους, στη θέση γραμματέων και δικηγόρων! Επιπλέον, η άσκηση συντελεί στην αποδοχή των πλέον δυσμενών όρων εργασίας ως 'φυσικών νόμων', ήδη από πολύ νωρίς, έτσι ώστε να αποτελέσουν οι ασκούμενοι ένα πρόθυμο φυτώριο του νέου μοντέλου δικηγορίας, πλήρως

εγκλωβισμένοι σε μια σκληρή εργασιακή ιεραρχία.

Αυτό το καθεστώς επισφραγίζεται από τις εξετάσεις για την απόκτηση της άδειας άσκησης επαγγέλματος. Έστω και αν τα ποσοστά αποτυχίας είναι (υπό την απειλή των αντιδράσεων) περιορισμένα, η ύπαρξη αυτών των εξετάσεων αρκεί για να αποστοιχίσει το πτυχίο από τα επαγγελματικά δικαιώματα που θα έπρεπε να κατοχυρώνει και για να εμφυσήσει στους ασκούμενους την αντίληψη ότι επιτέλους θα γίνουν δικηγόροι, εάν κριθούν ικανοποιητικές οι «γνώσεις» που απέκτησαν από την άσκηση.

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΚΑΙ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

Όσον αφορά τα ασφαλιστικά δικαιώματα, οι έμμισθοι «συνεργάτες» και οι ασκούμενοι αποτελούν τους πλέον πληττόμενους του κλάδου. Παρά το γεγονός ότι εργάζονται για κάποιον άλλο δικηγόρο, καλούνται να καταβάλλουν οι ίδιοι το 100 % των ασφαλιστικών εισφορών. Αυτό για τους μεν έμμισθους δικηγόρους συντείνει στην αδυναμία τους να ανοίξουν δικό τους γραφείο, καθώς από τους 11 ή 12 μισθούς υποχρεούνται να αποδίδουν τους 2 τουλάχιστον στα Ταμεία, για τους δε ασκούμενους, σημαίνει συχνά ότι θα μείνουν ανασφάλιστοι για 18 και πλέον μήνες! Παράλληλα, οι έμμισθοι δικηγόροι ανήκουν κυρίως στους μετά το '93 ασφαλισμένους, οι συντάξεις για τους οποίους προβλεπώταν (προτού τις τελευταίες αλλαγές στο ασφαλιστικό και τα νέα μέτρα της κυβέρνησης) να αγγίξουν τα 450 _! Ωστόσο, το πλέον επιβαρυντικό είναι ότι το ύψος των εισφορών υπολογίζεται όχι βάσει της εισφοροδοτικής ικανότητας των εμμίσθων, αλλά βάσει των ετών δικηγορίας τους. Ως αποτέλεσμα, άνισα εισοδήματα οφείλουν ίσες εισφορές, με τη διάκριση εργοδότη και εργαζόμενου, να απουσιάζει επιδεικτικά από το σύστημα υπολογισμού των εισφορών.

ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ ΝΑ ΑΠΑΝΤΗΣΟΥΜΕ ΣΤΙΣ ΠΡΟΚΛΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΤΑΣ...

Είναι προφανές ότι ο ΔΣΑ δεν προτίθεται να κινητοποιηθεί προς βελτίωση της κατάστασης. Ακόμη και όταν οι υπόλοιποι δικηγορικοί σύλλογοι καλούσαν σε κινητοποιήσεις και απεργίες ενάντια στην επιβολή Φ.Π.Α., ο ΔΣΑ μέσω της ηγεσίας του διαπραγματευόταν με την κυβέρνηση, διέλυε τις συνελεύσεις και υποψέχεσε κάθε προσπάθεια για αντίσταση στη χειροτέρευση των συνθηκών του κλάδου! Η πλειοψηφία των παρατάξεων του ΔΣΑ κωφεύει, εμμένοντας στον Κώδικα περί Δικηγόρων, που δεν αναγνωρίζει την υπαλληλική σχέση ενός δικηγόρου με άλλον δικηγόρο. Οι προθέσεις του είναι λοιπόν αποδεδειγμένες, όταν τόσα χρόνια παρακολουθεί τη συνεχή χειροτέρευση των όρων εργα-

Στο μονόδρομο του μνημονίου ν' αντιτάξουμε το μονόδρομο της ανατροπής

δομάτων η κατάργηση του 13ου και 14ου μισθού, το νέο φορολογικό νομοσχέδιο, οι περαιτέρω αυξήσεις του ΦΠΑ σχεδόν για το σύνολο των βασικών αγαθών και υπηρεσιών (είδη διατροφής, ΔΕΗ, υπηρεσίες από ελεύθερους επαγγελματίες, κ.ο.κ) επιβαρύνουν το λαϊκό εισόδημα οξύνοντας τη λιτότητα και δημιουργώντας μία ασφυκτική καθημερινότητα για ευρείες κοινωνικές ομάδες. Τα μέτρα όμως δεν εξαντλούνται εκεί. Κινούνται περαιτέρω στην κατεύθυνση ριζικής ανατροπής των εργασιακών σχέσεων, έντασης της επισφαλούς και μερικής απασχόλησης ως υποτιθέμενη απάντηση στη ραγδαία αύξηση της ανεργίας, σταδιακής αποχώρησης του κράτους από τη συμμετοχή του στην άσκηση προνοιακής πολιτικής, (βλ. εκπαίδευση, υγεία, ασφάλιση) επιτάχυνσης της ιδιωτικοποίησης των ΔΕΚΟ, ανοίγματος των κλειστών επαγγελματιών (φαρμακοποιοί, δικηγόροι, συμβολαιογράφοι) κτλ.

Έτσι, στην ατζέντα του ΠΑΣΟΚ μαζί με το πάγωμα των προσλήψεων στον ευρύτερο δημόσιο τομέα μπαίνουν οι υποχρεωτικές μετατάξεις δημοσίων υπαλλήλων, η απόλυση από τις ΔΕΚΟ περίπου 20.000 εργαζομένων με συμβάσεις ορισμένου χρόνου, ενώ δεν αποκλείονται και απολύσεις συμβασιούχων αορίστου χρόνου. Οι ελαστικές μορφές απασχόλησης καθιερώνονται και στον ευρύτερο δημόσιο τομέα επεκτείνοντας εργασιακές σχέσεις που αποτελούν εδώ και δεκαετίες την σκληρή εργασιακή πραγματικότητα για χιλιάδες εργαζομένους στον ιδιωτικό τομέα. Από την άλλη, η υπερίσχυση των επιχειρησιακών έναντι των κλαδικών συμβάσεων, ανοίγει με βεβαιότητα τους ασκούς του Αιόλου για απολύσεις και μειώσεις μισθών και στον ιδιωτικό τομέα. Καταργείται στην ουσία η έννοια των συλλογικών συμβάσεων εργασίας νομιμοποιώντας κάθε είδους αυθαιρεσίες από την πλευρά της εργοδοσίας ενώ παράλληλα με τη σύμβαση μαθητείας η κυβερνητική πολιτική θέτει στο στόχαστρό της τη νεολαία, δεδομένου ότι στα πρότυπα του γαλλικού CPE, προβλέπει 480 ευρώ

βασικό μισθό για τα πέντε πρώτα χρόνια εργασίας!

Ακολουθώντας, η κυβερνητική πολιτική προωθεί μεγάλες αλλαγές στο ασφαλιστικό σύστημα καταργώντας τον αναδιανεμητικό του χαρακτήρα, μετατρέποντάς το από σύστημα αλληλεγγύης μεταξύ των γενεών σε κεφαλαιοοικονομικό, εισάγοντας τη λογική της ανταποδοτικότητας και ενισχύοντας τις διάφορες μορφές ιδιωτικής ασφάλισης. Ο δημόσιος και κοινωνικός χαρακτήρας της ασφάλισης εγκαταλείπεται. Η συγχώνευση των ταμείων, η μείωση των συντάξεων, η σάρευση στο ενεργητικό των ταμείων πάσης φύσεως τοξικών ομολόγων όχι μόνο δε δίνουν παράταση ζωής στα αποθεματικά τους αλλά τα μετατρέπουν σε ωρολογιακές βόμβες που είναι έτοιμες ανά πάσα στιγμή να εκραγούν. Στα παραπάνω έρχεται να προστεθεί από τη μία το ΕΣΥ, με τα χρόνια προβλήματα του (υποχρηματοδότηση, ελλείψεις σε προσωπικό, υποδομές, κτηριακές εγκαταστάσεις κτλ.) από την άλλη ο Καλλικράτης που μεταθέτοντας αρμοδιότητες υγειονομικής περίθαλψης στους ήδη χρεωμένους δήμους θίγει με σαφή τρόπο το δικαίωμα του λαού στη δημόσια και δωρεάν περίθαλψη. Τέλος, στο στόχαστρο μπαίνει και η εκπαίδευση όπου η κυβέρνηση με την αναγνώριση των ΚΕΣ και την ψήφιση του Εθνικού Πλαισίου Προσόντων, αποσυνδέει τα επαγγελματικά δικαιώματα από τα πτυχία διαλύοντας την επαγγελματική προοπτική των αποφοίτων εισάγοντας παράλληλα κριτήρια ιδιωτικοοικονομικής λειτουργίας στα πανεπιστήμια νομιμοποιώντας την ιδιωτική εκπαίδευση.

Σήμερα βρισκόμαστε στο μεταίχμιο του ταξικού πολέμου: τα λαϊκά στρώματα καταλαβαίνουν ότι οι αμυντικοί αγώνες της προηγούμενης περιόδου δεν επαρκούν για να ανακαπίσουν την επίθεση του κεφαλαίου. Διαχέεται έτσι η οργή και η αγανάκτηση, αλλά μαζί και μια αμηχανία.

Η κατάσταση αυτή αποτυπώθηκε και στο πρόσφατο εκλογικό αποτέλεσμα. Ο πολιτικός χαρακτήρας αυτών των εκλογών ήταν πρόδηλος από την αρχή, όπως επίσης πρόδηλη ήταν και η ανάγκη του

κόσμου να συζητήσει πολιτικά και να εκφράσει την οργή του. Ο δικομμασιμός δέχθηκε για πρώτη φορά ένα τόσο ισχυρό πλήγμα, που αποτυπώνεται και στον αριθμό ψήφων που απώλεσε, αλλά και στο γεγονός ότι για πρώτη φορά η πτώση του κυρίαρχου πόλου δεν αντιστοιχεί σε μια σχετική έστω άνοδο του άλλου πόλου. Ταυτόχρονα το κακό αποτέλεσμα του ΛΑΟΣ είναι παράγωγο της στήριξης που έδωσε στο Μνημόνιο.

Το μεγαλύτερο μέρος των ψηφοφόρων στις πρόσφατες δημοτικές και περιφερειακές εκλογές κατευθύνθηκε προς το άκυρο και την αποχή. Με αυτό τον τρόπο, εκδηλώθηκε μεν η διάχυτη κοινωνική δυσαρέσκεια για την πολιτική της κυβέρνησης και της αντιπολίτευσης, την πολιτική δηλαδή του μνημονίου που πλήττει κατάφωρα τα εργαζόμενα στρώματα. Από την άλλη όμως, αντανάκλα τάσεις αποπολιτικοποίησης που υπάρχουν έντονα κυρίως στη νεολαία επίσης αναδεικνύει την απογοήτευση του κόσμου σε σχέση με την αδυναμία της αριστεράς να συγκροτήσει μία πειστική εναλλακτική αντικαπιταλιστική απάντηση εξόδου από την κρίση υπέρ των δυνάμεων της εργασίας.

Σημαντική ήταν όμως και η στροφή των ψηφοφόρων προς την Αριστερά, καθώς η άνοδος ήταν ορατή όχι μόνο στο ΚΚΕ, αλλά και στο ενιαίο μέχρι τις βουλευτικές εκλογές μπλοκ του ΣΥΡΙΖΑ (ΔΗΑΡ- ΣΥΝ/ ΣΥΡΙΖΑ- Μέτωπο Αλληλεγγύης), καθώς και στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ που αποτύπωσε αριθμητική και ποσοστιαία άνοδο πολύ μεγαλύτερη από την αναμενόμενη ανεβάζοντας πολύ ψηλά τον πήχη για το σύνολο των δυνάμεων της αντικαπιταλιστικής αριστεράς (97.000 ψήφοι στις 11 από τις 13 περιφέρειες με ποσοστό που προσεγγίζει το 2%, εκλογή περιφερειακών συμβούλων σε 7 περιφέρειες, εξαιρετική παρουσία και εκλογή δημοτικών συμβούλων σε πολλούς δήμους).

Αξιοσημείωτο από την άλλη είναι, καθώς αποτελεί ιδιαίτερα αρνητική εξέλιξη, ότι τα ψηφοδέλτια της Χρυσής Αυγής ξεπέρασαν παντού το 1%, γεγονός το οποίο είναι πολύ ανησυχητικό στο

βαθμό που ένα μεγάλο κομμάτι της κοινωνικής δυσαρέσκειας βρίσκει τρόπο έκφρασης σε ακραίες ομάδες ναζιστικού χαρακτήρα.

Τέλος, να σημειωθεί εδώ ότι το πολιτικό σκηνικό αναδιατάσσεται στην παρούσα περίοδο, με τη δημιουργία νέων κομμάτων- δορυφόρων της κυρίαρχης πολιτικής, όπως το κόμμα της Ντ. Μπακογιάννη και η ΔΗΑΡ με τρόπο βέβαια εντελώς διαφορετικό το καθένα, με αποτέλεσμα, μια τέτοια ανακατάταξη να συνδράμει με τον τρόπο της στην ενδυνάμωση του συνασπισμού εξουσίας, να λειτουργεί δε ως δεκανίκι της αναδιάρθρωτικής πολιτικής της κυβέρνησης.

Τόσο το αποτέλεσμα των εκλογών όσο και η άνοδος των απεργιακών αγώνων το τελευταίο χρονικό διάστημα αποδεικνύουν ότι τα πλατιά στρώματα αναζητούν έναν άλλο δρόμο. Ο μηχανισμός στήριξης Κυβέρνησης-ΔΝΤ-ΕΕ- δεν είναι μονόδρομος. Η κρίση δεν είναι μόνο μια κρίση χρέους, είναι μια βαθιά κρίση του συστήματος. Στην προσπάθεια τα βάρη της κρίσης να τα πληρώσουν οι εργαζόμενοι και η λαϊκή πλειοψηφία μπορούμε να βροντοφωνάξουμε: την κρίση να πληρώσει το κεφάλαιο. Στηρίζουμε ένα διαφορετικό πολιτικό πρόγραμμα αντικαπιταλιστικής κατεύθυνσης διεξόδου από την κρίση για τη δημιουργία ενός δυναμικού κινήματος ανατροπής που θα καλεί σε στάση πληρωμών τώρα και διαγραφή του χρέους, έξοδο από την ΟΝΕ και την ευρωζώνη, εθνικοποιήσεις χωρίς αποζημίωση και με εργατικό έλεγχο, αυξήσεις στους μισθούς και τις συντάξεις-απαγόρευση των απολύσεων, φραγή στην έξοδο κεφαλαίων και αύξηση της φορολογίας στο μεγάλο κεφάλαιο. Τη στιγμή που η συμμαχία Πασοκ -ΝΔ - Λαος και ιμπεριαλιστικών οργανισμών (ΔΝΤ, Ευρωπαϊκή Ένωση) εκδηλώνει την πιο βάρβαρη επίθεσή της στον κόσμο της εργασίας, ακόμη και η πιο μικρή επιμέρους νίκη, μπορεί μόνο να επιβληθεί από ένα μαζικό κίνημα που θα απειλήσει με ανατροπή, τη συνολική κυριαρχία του και θα ανοίξει το δρόμο για την αντικαπιταλιστική προοπτική!

ΕΜΜΙΣΘΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΕΣ – ΑΣΚΟΥΜΕΝΟΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

Μία ήδη δυσοίωνη πραγματικότητα στην περίοδο της κρίσης...

σίας των έμμισθων δικηγόρων, όταν τους αφρίζει έκθετους στην πιο στυγνή εκμετάλλευση και στην πιο σκληρή εργοδοτική αυθαιρεσία, όταν αμαχητί επέτρεψε την επιβολή Φ.Π.Α. στις δικηγορικές υπηρεσίες, σαν η προσφυγή στη δικαιοσύνη να ήταν είδος πολυτελείας... Σε κάθε περίπτωση, η συνύπαρξη εργοδοτών και εργαζόμενων δικηγόρων, οι οποίοι αναγκαστικά έχουν αντικρουόμενα συμφέροντα, σε ένα σύλλογο, καθιστά δομική την αδυναμία του να παρέμβει ουσιαστικά υπέρ της πληττόμενης πλευράς.

Η κατάσταση επίσης δεν θα λυθεί με την πάροδο των ετών - αντίθετα θα επιδεινώνεται όσο δεν υπάρχει καμία αποτελεσματική διεκδίκηση των πληττό-

μενων στρωμάτων της δικηγορίας για καλύτερες συνθήκες εργασίας.

Έχει καταστεί σαφές, ότι δεν υπάρχει κάποιο μόρφωμα που να μπορεί και να θέλει να υπερασπιστεί τα εργασιακά και επαγγελματικά δικαιώματα των μισθωτών και ασκούμενων δικηγόρων. Να εξασφαλίσει δηλαδή, ότι για όσο χρονικό διάστημα ένας δικηγόρος απασχολείται σε κάποιον άλλο, αυτό δε θα γίνεται σε συνθήκες απόλυτης εργασιακής ανασφάλειας και στυγνής εκμετάλλευσης, αλλά αντίθετα, θα μπαίνουν κάποια πραγματικά όρια στην εξουσία του δικηγόρου που τον απασχολεί. Δεν υπάρχει κάποιο τέτοιο μόρφωμα, γιατί οι άμεσα ενδιαφερόμενοι, όλοι εμείς που υφιστάμεθα αυτήν την εκμετάλλευση και θεω-

ρούμε πως τίποτα ποτέ δε μπορεί να αλλάξει και απλά πορευόμαστε, ελπίζοντας πως δε θα είμαστε εμείς αυτοί που θα ακούσουμε τη φράση «ευχαριστώ πολύ για τη συνεργασία, δε θα σε χρειαστώ άλλο», έχουμε προσπαθήσει μέχρι τώρα μόνο ατομικά να υπερασπιστούμε την αξιοπρέπειά μας. Η κοινή προσπάθεια, αντί της ατομικής διαπραγματεύσεως, είναι η μόνη λύση που όντως δύναται να φέρει αποτέλεσμα, ακριβώς επειδή στα συλλογικά προβλήματα, τα προβλήματα που αντιμετωπίζουμε όλοι, δεν υπάρχουν εν τέλει ατομικές λύσεις.

Είναι προφανής η αναγκαιότητα να αποκτήσουμε, ως ασκούμενοι και έμμισθοι δικηγόροι, τη δική μας φωνή, μέσα από ένα φορέα που θα συσπειρώνει, θα

εγγυάται την εφαρμογή των κεκτημένων που ως τώρα παρέμεναν απλές εξαγγελίες και θα αποτελεί την έκφραση νέων διεκδικήσεων για τη διαρκή βελτίωση της θέσης του δικηγόρου, δημιουργώντας δρόμους συνύφεσης και συλλογικής δράσης. Δρόμους που θα μπορούσαν επιτέλους να εξασφαλίσουν την υπεράσπιση και διεύρυνση των δικαιωμάτων μας, αντί για την απλή διαπίστωση της συρρίκνωσής τους. Τίθεται λοιπόν επιτακτικά ως προτεραιότητα, η δημιουργία συλλογικότητας - σωματείου που θα αναδείξει τα προβλήματα των έμμισθων και ασκούμενων δικηγόρων και θα προσπαθήσει μέσα από τη συλλογική δράση να πετύχει τη βελτίωση της εργασιακής καθημερινότητας.

